ABISUL/THE ABYSS

Motto:

"*Cine este stăpânul gândurilor sale, este stăpânul lumii*" *(Buddha)*

La care autorul trilogiei îşi permite să sugereze:

"*Iar cine este dominat de gândurile sale cele mai ascunse, va sfârşi posedat de demonii terifianţi care alimentează durerea, frica, singurătatea şi ruina sufletelor pierdute*"

Nu ştiu dacă pot descrie exact gustul fericirii, sentimentul extatic dincolo de care aproape că nu mai auzi, nu mai vezi, nu mai intuieşti nimic. Probabil se aseamănă cu trăirea ardentă, către plus infinit, care te cuprinde pe o plajă însorită, în timp ce urmăreşti valurile mării cum se îndreaptă către ţărm, ridicându-ţi, apoi, privirea către orizont, către locul în care cerul se întâlneşte cu marea. Şi ştii că **eşti acolo.** Pentru totdeauna.

Dar pot spune, fie că sumara mea comparaţie se potriveşte sau nu adevărului, că în acele momente eram fericit. Nu îmi doream să se schimbe nimic, nici măcar la ceva în plus nu aspiram.

Mă gândeam doar că, la bătrâneţe, poate mă va cuprinde o stare de serenitate, de linişte blândă, de împăcare cu universul şi natura. Şi astfel mi-aş fi dorit să îmi desăvârşesc trecerea către lumea de dincolo.

Repetabilitatea unei clipe magice. Un ţărm binecuvântat de divinitate. Viaţa, ca în acordurile muzicii lui Jarre.

Atât. Ce îmi puteam dori mai mult?

*

Dacă aş fi ştiut, măcar pentru o clipă, cât de scump mă va costa coborârea pe Pământ, pradă instinctelor, orgoliilor şi deşertăciunilor umane, probabil aş fi implorat îngerii să aibă milă de mine şi să nu mă trimită în Purgatoriu. Pe fatidica, întunecata Planetă a Blestemelor.

Aş fi strigat până la Cer. Aş fi evadat, dacă mi-ar fi stat în putinţă.

Are vreo importanţă descrierea lucrurilor care mi-au adus fericirea? Discuţiile online cu cititorii, meditaţiile nocturne, vacanţele de neuitat la Marea Neagră, în Portugalia, reprizele incandescente de amor cu Claire, fata fragedă, pe jumătate dintr-o altă lume... Fascinaţia pe care o exercitau asupra mea emisiunile cu referire la paranormal, documentarele despre Egipt...

E o latură a fericirii pe care, desigur, aţi mai întâlnit-o. Aşadar, poate că cel mai bine ar fi să redau nu atât ce mi-a dăruit, dar mai ales ce mi-a luat fericirea.

Era vară. O vară toridă, de neuitat.

M-am sculat de lângă micuţa Claire, după un somn adânc, odihnitor. Am sorbit din cafeaua neagră, aromată, şi mi-am întins mâinile într-un gest reflex. O nouă zi...

Am stat câteva ore pe messenger cu cititorii, apoi am ieşit în parc. Seara, aşteptam vreo câţiva prieteni la o mică şuetă. Claire urma să doarmă în acea noapte la ea acasă.

După relaxarea din parc, am trecut prin câteva cafenele şi mi-am umplut timpul cum am crezut mai bine.

Când ora a sosit, micul nostru grup s-a reunit la mine acasă. Am desfăcut câteva sticle de bere şi am dat drumul la muzică. Pe acordurile piesei "Runaway train" m-a cuprins o stare de melancolie profundă. De parcă piesa n-ar fi fost destul de tristă, era indisolubil legată de o amintire veche... De o corespondenţă a cărei expeditoare mi-a rămas pentru totdeauna necunoscută...

Enfin, am şoptit, şi am mai luat o înghiţitură de bere. Pluteam undeva între vis şi realitate.

M-am întrerupt brusc, la prezentarea ştirilor TV.

"Cazul cu numărul 1000 al îmbolnăvirilor cu AH1N1 (gripă porcină) a fost confirmat la senatorul John Kozes Mitchell Brodkins, figură marcantă a vieţii politice contemporane. Acesta se zbate în prezent între viaţă şi moarte la Spitalul nr. 57 din Capitală".

Am izbucnit într-un hohot de râs nestăvilit.

"Ha, ha, ha... Auziţi, asta e chiar tare! O cifră rotundă pentru o maladie predestinată... Un porc s-a îmbolnăvit de gripă porcină, ha, ha, ha... Sper să moară în chinuri, animalul...".

Am golit sticla. Mă făcusem roşu în obraji. După o scurtă pauză, am reluat:

"De fapt, cred că Dumnezeu are simţul umorului. Dracii nu se pot scoate prin alţi draci, după cum ne învaţă Biblia, dar porcii pot muri de gripă porcină, uahaha... Acum am să iau o mică pauză, să urinez".

Am stat alături de prietenii mei până seara târziu. Am râs, am băut, am glumit.

Atât de transpus eram în atmosfera creată, încât n-am sesizat că în seara aceea a fost începutul sfârşitului. O ursitoare nemiloasă, probabil chemată de sfidarea mea la adresa sorţii şi a divinităţii, a abătut asupra mea un lung şir de nenorociri...

Care aveau să-mi aducă o suferinţă atât de cumplită încât aveam să-mi pierd însăşi dorinţa de a trăi.

*

Peste două zile, m-am trezit din nou strângând în braţe trupul minunat al firavei Claire, care dormea dusă.

Am auzit o voce clară, ca de înger, venind din lumea de dincolo: *"Cine se simte fără păcat, să arunce primul piatra"*.

Sunt între cele două lumi... Dacă totul ar putea îngheţa acum, ca într-un instantaneu,

ca într-o dioramă... Claire nu se va mai trezi, iar eu voi rămâne suspendat, ascultând glasul divinităţii...

Curând, a trebuit însă să revin la realitate. Am purtat o scurtă convorbire telefonică, apoi am rămas imobil în fotoliu, cu privirea aţintită în gol.

"Uffff... Am avut un vis straniu... Eram purtată de îngeri pe un covor fermecat...", rosti micuţa Claire. "Dă-mi şi mie un pic de cafea".

I-am umplut ceaşca, apoi am dat drumul la TV.

"Senatorul John Kozes Mitchell Brodkins a încetat din viaţă în această dimineaţă, în urma unei îndelungate suferinţe provocate de contaminarea cu AH1N1. Va fi înmormântat la... ". N-am mai auzit continuarea. Au urmat secvenţe cu unica sa fiică, Amy, strigând, într-un potop de lacrimi: "Tată... Nu ne poţi părăsi... Spune-mi că nu e adevărat!!!".

"Oh, Doamne", am murmurat. "Asta e într-adevăr cumplit. Îmi pare rău, n-am vrut să...".

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

Am ieşit repede din apartament, încercând să acopăr cumva sentimentul de vid care începea să mă cuprindă.

Ce este, până la urmă, viaţa? O simplă convenţie.

De ce m-am crezut atoateştiutor, pe cine am vrut, de fapt, să sfidez când am spus că mă duc la toaletă în timp ce se anunţa ştirea că acel politician se afla pe patul de moarte? Putred, corupt, vinovat că alţii intră în şomaj şi îşi pierd familiile... dar totuşi om, la fel ca şi mine. Am înţeles aceasta de-abia când am văzut suferinţa fiicei sale încă minore.

O făptură ce nu şi-a definit încă trecerea pe Pământ, candidă, inocentă... La fel ca şi Claire.

Mă simţeam vinovat pentru suferinţa ei. Îmi era ruşine.

În orice caz, tatăl ei ar fi făcut bine să respecte legile. Nimeni nu este mai presus de lege - un dicton hulit de unii, dar necesar.

Am cumpărat o sticlă de vin şi m-am refugiat în parc, ca un vagabond. Dacă aş fi putut rămâne suspendat între cele două lumi... Dacă nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat...

Privind suprafaţa lacului, îmi imaginam o feerie pe gheaţă. Două patinatoare ingenue, Claire şi Amy... Tribunele pline... Eu, cu o cameră de luat vederi, imortalizând fiecare gest... Fiecare plutire... Un flashback pentru eternitate.

Am fost întrerupt brutal din reverie de o patrulă a poliţiei.

"Îmi cer scuze... Nu obişnuiesc să tulbur liniştea publică... Lăsaţi-mă să mă retrag".

"Nu e vorba despre liniştea publică. Aveţi o prietenă? O iubită?".

"Ce naiba e asta?! Îmi încălcaţi dreptul la viaţa privată!".

"Nu şi dacă întreţineţi anumite relaţii cu o minoră. Aţi fi făcut bine să respectaţi legea. Nimeni nu e mai presus de ea".

"What the f... ! Ce e cu toată povestea asta? Nu, e o confuzie...".

Unul dintre ei mi-a vârât sub nas o fotografie a Clairei.

"Claire Dupont, 13 ani. Mai susţineţi că e o confuzie?".

"Doresc să vorbesc cu avocatul meu...", am articulat, ştiind însă că nu mai puteam evita calea către dezastru.

A urmat un proces lung, chinuitor. Am încercat să mă agăţ de orice posibilitate, dar în acelaşi timp nu găseam suficientă putere de a mă apăra, fiindcă ştiam că sunt vinovat. Şi nu ştiu dacă atât faţă de Claire, cât cel mai mult conta că în conştiinţa mea Claire şi Amy deveniseră una şi aceeaşi persoană.

Am reuşit să scap "doar" cu 3 ani, întrucât, deşi perfect lucid, urmam un tratament psihiatric din cauza unei afecţiuni mai vechi.

*

Ce s-a petrecut în închisoare depăşeşte puterea de a îndura a unui om. Am fost tratat ca un animal, ca o fiinţă care nu merită să trăiască. Gardianul m-a batjocorit, m-a lovit cu bocancii în faţă şi în piept până am simţit că-mi dau duhul. În mâncare mi s-au adus resturi de şoareci morţi. Cum, evident, am refuzat hrana, am rămas înfometat, contractând o anemie severă.

Apoi am cunoscut "botezul" celorlalţi puşcăriaşi.

M-au violat, au stins ţigări pe mine.

În primele trei luni din cei trei ani, ajunsesem deja o epavă. Nu mai voiam să trăiesc, dar am considerat că sinuciderea nu ar fi fost o soluţie demnă. Dacă printr-o minune voi scăpa, îmi voi trăi viaţa până la capăt... Poate voi mai scrie...

Am avut însă un oarecare noroc că după ce şi-au stins setea, au încetat să mai îmi acorde prea multă atenţie. Devenisem unul dintre ei, o etichetă rătăcită într-un morman, şi atât.

Într-o seară, neputând adormi, m-am întins pe spate, am închis ochii şi am invocat divinitatea.

"Doamne... Am greşit, recunosc... Sunt vinovat. Nu voi scăpa de această vină până voi închide ochii. Dar nu meritam tratamentul acesta. Nu în felul acesta mă voi îndrepta. N-am să mai arunc cu pietre... Dar nu pot să cred că a fost voia Ta să ajung în această hazna... Te rog, scapă-mă... Ajută-mă să mă recompensez în mod real...".

Unde este tărâmul făgăduinţei... Unde este lumea magică a copilăriei pierdute... Ce va mai rămâne, cu adevărat, din mine?

Au trecut luni după luni... Doi ani... doi ani şi jumătate.

Nu ştiu dacă îmi va mai folosi în mod real la ceva, dar într-un fel sau altul, am supravieţuit.

"Penitenţa sufletului este - totuşi - infinit mai grea decât tortura trupului. Nu uitaţi că toţi suntem fiinţe umane, toţi avem o demnitate", am scrijelit pe unul dintre pereţi atunci când aventura de coşmar se apropia tot mai mult de sfârşit.

În nopţile grele căpătasem şi o răceală cronică, ce îmi făcea şi mai dificilă misiunea de a mă concentra, de a-mi spune că trupul nu este decât un înveliş.

Când, în sfârşit, am văzut din nou lumina soarelui, am fost atât de impresionat, încât pot spune aproape că m-am născut din nou.

*

Recăpătarea libertăţii a fost ceva uluitor pentru mine. Deşi fusesem încarcerat pe o perioadă limitată, aproape că nu mai crezusem că acest moment va mai veni vreodată.

Poate paradoxal, am simţit un vid atât de imens, un spaţiu uriaş pe care nu aveam cu ce să-l umplu...

Am văzut îngerul plutind deasupra mea, pe un nor alb, alături de Claire şi Amy... Raze strălucitoare le luminau feţele, într-o feerie sublimă...

Apoi tatăl lui Amy, purificat, strălucitor, sănătos, curat. Zbura, şi el, prin sferele celeste.

"Eu sunt Alfa şi Omega... Începutul şi Sfârşitul... După cum vă amintiţi, v-am făcut o promisiune cândva: *«Cine va rezista până la sfârşit, va fi mântuit»*. Aţi greşit, fiecare... Dar v-aţi căit în mod sincer. Şi aţi rezistat până la sfârşit pe Planeta Blestemelor. Iată, eu, acum, în Atotputernicia Mea, vă eliberez sufletele... Omul trebuie să se nască din nou, mai ţineţi minte? Acum v-aţi născut din nou...".

Am ascultat fascinat vocea, era aceeaşi care îmi amintise de pilda aruncării pietrei, la început.

Mi-am făcut semnul crucii şi am rostit: "Mulţumesc, Doamne. Binecuvântat fie numele Tău, acum şi pururea şi în vecii vecilor. Amin".

Am plonjat într-un somn adânc.

Când m-am trezit, membrele îmi erau rigide, amorţite. Capul mă durea. Îmi aminteam doar parţial cele întâmplate, dar îmi aminteam... Voi trăi...

Revenit la realitate, am căutat instinctiv să împărtăşesc bucuria regăsirii cu cineva apropiat. Claire... Am format numărul ei, într-o suflare.

"Alo... Claire... Peste toate, s-a întâmplat ceva minunat... Trebuie neapărat să-ţi povestesc...".

"Nu vreau să mai am de-a face în viaţa mea cu tine. Eşti un monstru!", rosti precipitat.

"Claire... lumina mea... Nu pot să înţeleg ce s-a întâmplat, de ce îmi vorbeşti aşa?".

"Vina de lângă piatra de mormânt nu va putea fi niciodată ştearsă... Eşti un MONSTRU!", răcni şi închise brusc telefonul.

Nu se poate... Nu voi înţelege niciodată...

M-am prăbuşit pe scaun, neputincios. Cu ultimele puteri, mi-am sunat psihiatrul.

*

Am alergat la cabinetul său cu o ultimă speranţă, firavă, de-abia mărturisită. I-am povestit cât am putut de concis totul, încercând în acelaşi timp să nu pierd din vedere nimic esenţial.

"La sfârşit, când crezusem că totul s-a terminat, am primit lovitura de graţie. Claire m-a aruncat în abis. Un abis adânc, inextricabil, din care nu voi mai ieşi niciodată, simt asta".

"Nu Claire te-a aruncat în abis... Te arunci singur. E foarte dificil totul, într-adevăr. Dar înţelege, te rog, că ţi-ai plătit datoriile... Nu te lua după judecata omenească, ci

după cea divină... Dumnezeu nu vrea să suferim - de aceea ne acordă întotdeauna o a doua şansă. Nu trebuie să te mai simţi atât de culpabil. Cât priveşte cuvintele Clairei, cine ştie... Oi fi prins-o într-un moment prost".

"S-a exprimat prea clar pentru a putea crede că a fost doar un moment prost. În plus, nici nu înţeleg ce a vrut să zică".

"Da, înţeleg. Uite, îţi propun un lucru: dacă şi peste o săptămână-două îşi păstrează atitudinea, vii şi îmi spui imediat. Dar, te rog, calmează-te un pic".

"În regulă".

M-am mai confesat cam o jumătate de oră, apoi am plecat.

Brusc, am simţit o nevoie irezistibilă de a vizita mormântul lui John Kozes Mitchell Brodkins. Poate că nu era cel mai potrivit moment, în toată acea stare de tensiune, dar putea fi şi o şansă de a îmi achita datoria morală pe care o aveam... De a închide conturile.

Am procedat întocmai. Lângă piatra funerară, m-a cuprins un tremur ciudat, o angoasă greu de stăpânit. De la el începuse totul...

Stăpânindu-mi cu greu emoţia, am început să mă adresez spiritului său.

"Toţi suntem oameni, John Kozes... Acum de-abia, îmi cer în mod sincer iertare. Amândoi am încălcat legile, amândoi am plătit cu vârf şi-ndesat pentru aceasta. Dar, mai important, Dumnezeu vrea să ne recupereze, să ne cheme la El întru eternitate... A existat un jurământ al curcubeului, şi ca atare numai calea căinţei şi a îndreptării, a mântuirii sufletelor se va deschide în faţa noastră...

Astăzi, aici, miracolul este posibil. Eu mai am un pic de stat pe Pământ... dar voi veni curând... şi vom sta toţi de aceeaşi parte. Pentru ultima dată, te rog, iartă-mă".

Am privit către Cer şi am respirat adânc.

Peste câteva minute, a apărut Amy, cu un buchet de flori. M-am tras repede într-o parte, ca să nu mă vadă. Poate că ea va pecetlui pacea finală, armonia... Ar fi minunat... Ar fi finalul perfect.

Atunci s-a întâmplat ceva ca la început. Voiam ca totul să îngheţe ca într-o diorama pentru infinit, să nu se mai întâmple nimic, să nu mai fie necesar niciun gest, niciun cuvânt. Să domnească liniştea.

Însă am reacţionat ca în faţa unui stimul artificial, ceva care nu ştiam de unde vine, cum vine şi încotro se duce. Ceva care mi-a paralizat mintea.

Într-o secundă a morţii, am văzut femeia care zăcea în Amy, trupul ei de-abia copt, plin de extaz... Doliul o făcea şi mai atrăgătoare, îi punea în evidenţă perfect albeaţa pieptului ca de cleştar...

N-am mai ştiut ce fac şi m-am aruncat asupra ei, am început s-o sărut nebuneşte, să încerc să-i smulg hainele de pe ea. Am sărutat-o pe gură şi am simţit promisiunea infinitului în buzele ei moi şi fragede.

S-a smuls din îmbrăţişarea mea cu violenţă.

"Eşti nebun? Ce vrei să faci?".

Încă un scurtcircuit, şi am revenit la normal. Am conştientizat propriul gest, săvârşit în faţa mormântului.

Vina de lângă piatra de mormânt nu va putea fi niciodată ştearsă...

Imposibil, asta frizează nebunia... Cum putea şti Claire ce urma eu să fac la mormântul tatălui lui Amy?

În orice caz, cutremurat, am eliberat-o din strânsoare şi m-am dat câţiva metri înapoi.

"Nu ştiu de ce voiam să fac ceea ce începusem... Nu ştiu cine sunt, cine m-a blestemat cu adevărat... Nu mai înţeleg nimic, decât un singur lucru: Claire avea dreptate - sunt un monstru. Un monstru pe care te rog să-l uiţi, Amy, chiar începând din acest moment... Adio!".

M-am îndepărtat, grăbit.

*

I-am povestit din nou psihiatrului tot ce se întâmplase şi cum, în pragul eliberării definitive, cea care mi-ar fi putut aduce liniştea multaşteptată, încercasem să o violez pe Amy, în cel mai nepotrivit moment şi loc din câte s-ar fi putut întâlni.

"Eu cred mai degrabă că există altundeva o barieră pe care nu o poţi trece... Probabil că fata de la mormânt nu era chiar Amy, ci doar semăna cu ea... Pare mai mult o fantezie căreia îi dai viaţă dintr-un motiv bine ascuns...".

"Cum să nu fie Amy? Doctore, nu sunt nebun, ştii asta!!".

"Nu am spus că ai fi. Am spus că, poate, fata doar semăna cu Amy".

"Da, sigur, semăna cu Amy şi venise chiar la mormântul tatălui lui Amy, nu? Ce naiba...".

"Uite, te rog să mai facem o încercare. Urmează acest mic tratament şi spune-mi peste vreo 2 săptămâni cum mai merg lucrurile".

"În regulă".

În răstimpul stabilit, am urmat instrucţiunile sale cu precizie, dar n-am simţit vreo ameliorare prea vizibilă.

Către sfârşit, m-am hotărât să o caut din nou pe Claire.

"Alo... Eu sunt. Te rog să mă ierţi, probabil că am făcut o greşeală. Aş vrea să stăm puţin de vorbă".

"Ţi-am mai spus, noi doi nu mai avem ce discuta. Punct".

"Hai să mergem împreună la mormântul lui John Kozes. Trebuie să aducem odată liniştea peste toate acestea".

"Da, şi cum ai vrea să o facem? Încercând să mă violezi şi pe mine lângă piatra funerară, ca pe Amy?".

"*Poftim???* Ce-ai spus??? Admiţând că ar fi adevărat, de unde ştii?".

"De la ea".

"Cum adică? De când te vezi tu cu Amy?".

"Nu mai are nicio importanţă. Eşti un monument de cinism, de egoism şi de orgoliu! Eşti o farsă a istoriei!! Îmi doresc să nici nu te fi cunoscut vreodată!".

Am auzit, clar, declicul telefonului.

Aşa, deci.

Mi-am afundat capul între palme pierdut, distrus, mutilat.

*

Dacă aş fi ştiut, măcar pentru o clipă, cât de scump mă va costa coborârea pe Pământ...

Am pătruns în cabinetul psihiatrului rece, tăcut, cu sentimentul că totul s-a terminat. După atâta chin, străbătând un thriller indescriptibil, cu atâtea întrebări rămase fără răspuns, nu mai ştiam decât un singur lucru: că nu mai aveam puterea de a continua. De altfel, acesta a fost şi primul lucru pe care i l-am spus, după ce am aruncat o privire pierdută asupra pereţilor încărcaţi de tablouri. Poate că aş fi vrut, totuşi, să-l întreb pe medic ce porţi zăreşte în acele picturi... Poate...

- Doctore, îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru mine. Apreciez cu adevărat. Dar am ajuns la concluzia că sunt un caz irecuperabil. Nu mai suport şi nici nu cred că mai are vreun sens. E o povară mult prea mare, o suferinţă prea atroce. Am să încerc să supravieţuiesc, dar nu sunt sigur că voi reuşi. Poate într-o zi îmi voi pune capăt zilelor. Poate nu... Sincer, nu ştiu.

- Stai puţin, te rog. Simt în tine povara unei vini imense, insuportabile. Nu crezi că ar trebui să discutăm puţin despre aceasta, să vedem dacă într-adevăr îţi aparţine?

- Doctore, te rog... Dar nu am făcut-o de atâtea ori până acum, nu e clar că îmi aparţine?

- Poate că nu ştii chiar tot. Te rog, oricât ar fi de greu, repetă în ce constă sentimentul tău de culpabilitate.

- E foarte clar... Totul a început cu acel nenorocit de politician. Nici măcar acum nu îmi pot reprima acest adjectiv. Poate că nu aveam dreptul să-l judec, dar am făcut-o. Am ironizat moartea sa. Apoi, ca într-un veritabil coşmar, a ieşit la iveală că întreţineam acea legătură nepotrivită cu fata de 13 ani... Cu Claire. Ce a urmat, ştii... Puşcăria, batjocura deţinuţilor... În cele din urmă, cuvintele ei: "Eşti un monstru". Nici acum nu ştiu cum a putut rosti acele cuvinte... Apoi, ieşirea incredibilă faţă de Amy, când m-am comportat ca un animal...

Am început să tremur uşor, apoi am izbucnit în plâns.

- Stai, stai, te rog... Ai îndurat prea mult...

- Întocmai. A fost prea mult pentru mine. Şi va fi întotdeauna. În sfârşit, pentru a-ţi răspunde la întrebare, mă consider vinovat atât pentru felul în care i-am judecat moartea, moment în care nenorocirile mele au început să prindă contur, şi pentru blestemul pasiunii pentru Claire, căreia mă tem să nu-i fi nenorocit viaţa, să nu-i fi spulberat inocenţa cu pornirile mele de-a dreptul animalice, şi, deşi n-am avut tocmai această intenţie, mă simt vinovat că n-am fost corect nici în faţa divinităţii. *"Cine se simte neprihănit, să arunce primul piatra"*. Nu-i aşa? În aceasta constă esenţa story-ului meu. Vinovat faţă de politician, faţă de Claire, faţă de Amy, faţă de Dumnezeu... De aceea spun că nu mai are niciun sens.

- Te-am ascultat mereu. Am încercat să te ajut să-ţi priveşti conştiinţa - e foarte important ca toţi să facem asta. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu te pot lăsa să te sinucizi pentru o vină imaginară. Ar fi nu numai cel mai mare eşec al meu ca psihiatru, dar mi-ar provoca o durere imensă ca om... Între timp, ai devenit unul

dintre prietenii mei, căruia îi cunosc suferinţele, temerile, aspiraţiile... Tot. Nu vreau să te pierd, nici ca specialist, nici ca om.

- O secundă. Măcar noi doi să ne înţelegem. Ai spus *vină imaginară.* Cum adică imaginară? Dacă tu ai fi fost în locul meu, cum te-ai fi simţit?

Oftă atât de adânc încât aproape că m-a speriat. Îşi frânse apoi mâinile într-un gest pe care nu-l mai văzusem la el.

- Prietene... Mai am puţin şi încep eu să plâng. Spune-mi, te rog, un lucru: ai încercat vreodată să-l identifici în mod public pe acel politician? Ai căutat-o vreodată pe Claire în catalogul şcolii? Pe Amy în registrul administrativ al blocului?

- În mod sincer, nu... N-am avut un motiv real să fac asta. De ce?

- Pentru că... începu, apoi îşi frânse încă o dată mâinile. Nu-l mai văzusem niciodată atât de descumpănit. Pentru că, continuă după o scurtă pauză, *aceste personaje pur şi simplu nu există. Sunt exclusiv rodul imaginaţiei tale. Sunt create de mintea ta, de boala ta, poate de substanţe... Atunci, faţă de cine eşti vinovat? Moartea cui ai desconsiderat-o? Inocenţa cui ai batjocorit-o? Care deţinuţi te-au violat? Nu te pot lăsa tocmai acum...*

- Cum... cum adică, m-am bâlbâit. Cum... Cum să nu existe?

- Nu aceasta este meseria mea, dar, intrigat de povestea ta, am făcut puţin şi pe detectivul. Am căutat peste tot. NU EXISTĂ, e tot ce îţi pot spune. În mintea ta, undeva adânc în interiorul tău, doar acolo...

- Nu se poate... Am recunoscut că sunt supus greşelii, dar nu pot crede... Chiar atât de bolnav am fost?

- Da, chiar atât...

- Doctore, nu pot să cred... Este cel mai incredibil lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Dar de ce nu mi-ai spus până acum? De ce m-ai lăsat să mă chinui?

- Ai fost... ezită, în faze ale tratamentului în care nici măcar adevărul nu ţi-ar fi folosit. Faptul că ţi-am ascuns această informaţie făcea parte tot din munca mea... Dar, sincer, acum trebuie să o terminăm. Meditează cât vrei, lasă-te de prostii, mergi la biserică, ieşi cu o fată, faci ce vrei... Dar nu lăsa nişte personaje **imaginare** să te împingă la autodistrugere.

- Imaginare... am murmurat. Este de-a dreptul de necrezut.

În acel moment, mobilul doctorului a sunat prelungit.

- Alo... da, eu sunt. Spuneţi.

După câteva minute de convorbire, mi s-a adresat din nou.

- Scuză-mă, te rog, câteva momente. Trebuie să urc până în biroul şefului.

- Desigur, am bâiguit, tot mai confuz. Nu e nicio problemă.

- Mă întorc imediat, da?

- Da, firește. Voi aştepta aici.

După ce a ieşit din cabinet, am rămas cu privirea aţintită din nou asupra colecţiei sale de tablouri. Multe peisaje marine... Câteva clasice, apoi unele picturi suprarealiste... Ce ieşiri ai întrezărit aici, doctore? Ţărmul pe care îţi doreşti, de fapt, să ajungi e în lumea de dincolo? m-am întrebat.

Apoi privirea mi-a alunecat către vraful de dosare care zăceau pe biroul său. Pfff... ştiam cum sunt şefii. Cele câteva momente precis se vor transforma într-o oră. Hai să mă uit puţin peste ele. Probabil că sunt interesante.

Am parcurs filele dedicate unei tinere fete care îşi pierduse soţul, apoi pe cele ale unui homosexual care nu se putea integra mediului... Un amestec de observaţii seci, de doze de tratament, pigmentate însă cu observaţii care trădau natura profund umană a meseriei sale... Am zăbovit destul de mult la acestea două, uitând chiar de faptul că aş fi putut fi surprins, când am zărit ceva cu adevărat bulversant. Şocant.

Dosarul lui John Kozes Mitchell Brodkins. Scria foarte clar.

Apoi, chiar pe prima pagină: "Subiectul este afectat de o formă maniacală rară. Crede despre sine, în mod eronat, că a fost infectat cu virusul AH1N1 şi că va muri, lăsându-şi unica fiică, nepreţuita Amy, şi soţia în lacrimi, îndoliate perpetuu. Această credinţă nu reprezintă altceva decât sublimarea unui sentiment acut de vinovăţie şi dorinţa de autopedepsire pentru...".

Am vrut să-l răsfoiesc şi pe acesta, dar, sub impulsul şocului violent pe care-l resimţeam, am scăpat filele din mână. S-au împrăştiat pe jos, până către uşă.

30 de secunde mai târziu, psihiatrul meu a revenit în cabinet.

- Ce-ai făcut? Ţi-am dat eu voie să umbli în astea?

- Ascultă, doctore, ştiu că eşti un tip foarte inteligent... Dar nici eu nu sunt prost. Chiar aşa ai vrut să mă păcăleşti? Aşa ai vrut să mă faci să nu mă mai simt vinovat? Ascunzându-mi dosarul lui John Kozes Mitchell Brodkins? Ar trebui să te urăsc pentru asta... dar nu mai am timp. Voi merge acasă acum, am treburi importante de rezolvat. Când însă va fi găsit cadavrul meu, cunosc pe cineva care se va simţi teribil de vinovat...

- NUUUU!!! NU faaace astaaa!!! Eşti inconştient!!! Ţi-am spus adevărul, nu există niciun John Kozes Mitchell Brodkins şi nici vreun dosar de-al său!

- Adio, doctore! Sunt sătul de minciunile tale!!!

- Pentru numele lui Dumnezeu, NUUUUU!

Am ieşit în goană pe uşă, coborând apoi treptele câte patru deodată. Ştiam că avea să sune la poartă pentru a mă opri. Unu... Doi... Trei... Sfârşitul unui destin.

Am reuşit însă să trec de intrare înainte ca portarul să apuce să reacţioneze. M-am aruncat într-un taxi şi am demarat în trombă.

*

Epilog. Ştiam că e un blestem... că nu voi scăpa niciodată. Dar să încerce să mă păcălească în felul acesta, a fost foarte urât din partea sa... Şi neprofesional.

Vedeam în peisajul care rula în faţa mea ameţitor, o lume întreagă, plină de dureri, de spaime, de mizerie... dar şi de frumuseţe, de credinţă... O lume pe care în curând o voi părăsi. Claire, Amy, John Kozes... N-am putut mai mult. N-am putut să nu arunc piatra. Îmi este teribil de ruşine... Atât de ruşine...

"Unde vă grăbiţi aşa?" mă chestionă taximetristul pe neaşteptate.

"Rulează", i-am răspuns pe un ton monosilabic. "Am întâlnire cu destinul".

Ajuns în faţa uşii apartamentului, am mai avut parte de o surpriză. Kenny, un fost pacient al aceluiaşi medic, mă aştepta lipit de perete, ca un căţel.

"Kenny... Ce Dumnezeu faci aici?".

"Ce să fac... te-am aşteptat. Voiam să vorbim. În spital n-am avut timp".

"Kenny... Eşti drăguţ, merci... dar sunt foarte grăbit. N-am niciun pic de timp acum", i-am răspuns, gândindu-mă că poate vor trimite o Salvare chiar la mine acasă.

"Okay, man... Cum zici tu... Dar atâta doar, lasă-mă să îţi spun un singur lucru despre medic. Atât şi am plecat".

"Da, te ascult, despre ce e vorba?".

"Tipul ăsta trişează tot timpul... Trăieşte la rândul său într-o lume imaginară, în care el e cel mai mare psihiatru şi pune diagnostice incredibil de exacte tuturor pacienţilor... Uneori, pentru a-şi satisface grandomania, inventează boli, dosare, tratamente nemaicunoscute...".

"Da, Kenny, mulţumesc pentru informaţie. Dar ştiu. Chiar astăzi am aflat".

"Bine, omule...". Îmi aruncă o privire vioaie, pătrunzătoare. "Voiam doar să mă asigur că ştii".

Am închis uşa şi m-am aruncat în pat.

Un carusel ameţitor... O vină mult prea mare, o sentinţă îndelung amânată...

"Claire, ştiu că nu mă vei ierta niciodată... Dar te-am iubit... Ai fost iubirea vieţii mele", am rostit, şi am apăsat pe trăgaci.

În apartamentul medicului psihiatru.

Iubita îl aştepta într-o ţinută lejeră, cu un pahar de şampanie pe masă.

Când a intrat în încăpere era palid la faţă, aproape livid, plin de broboane de transpiraţie.

"Bună... te rog lasă băutura şi toate astea acum, am avut o zi infernală".

"Bine, cum zici... dar ce s-a întâmplat? În fond, mai dă-i încolo cu nevrozele şi fobiile lor, n-o să te distrugi din cauza asta...".

"Nu, te rog, nu poţi înţelege... de data asta e foarte grav. N-am mai putut salva un pacient de la sinucidere. Mă simt îngrozitor".

"Îmi pare foarte rău... Dar de ce nu l-ai mai putut salva?".

"Un scriitor depresiv... Singura sa greşeală majoră a fost că trăia în două lumi, dacă pot spune astfel. Am să-ţi povestesc cazul lui într-o zi".

"OK, înţeleg, înţeleg... Îmi pare rău, îmi vei povesti când vei simţi nevoia".

"Un singur lucru am să ţi-l spun de pe acum. Este ceva atât de stupid, de fără noimă, şi totuşi inevitabil, încât îmi vine să-mi smulg părul din cap. Să mă las de meserie".

"Ce anume?".

"A ameninţat că se sinucide şi a trebuit să-i spun un adevăr pe care nu era pregătit să-l accepte. Cum să-ţi explic, **creierul** său a fost **foarte** afectat. A construit un story complet imaginar în jurul a trei personaje - un politician corupt de a cărui moarte în chinuri a râs în faţa lui Dumnezeu, fata acestuia, pe care o numea Amy, şi o minoră, Claire, pe care o iubea, dar cu care întreţinea şi relaţii sexuale. Vina faţă de cei trei şi chiar faţă de divinitate l-a aruncat într-un thriller de nedescris. Nemaisuportând remuşcările, s-a decis să se sinucidă.

Dar am apucat totuşi să-i spun adevărul. Anume că povestea sa n-a existat niciodată în realitate".

"Şi atunci?".

"Ei bine, acum urmează partea cea mai stupidă şi dureroasă. Am primit un telefon

de la superiorul direct şi a trebuit să-l las puţin singur. Plictisindu-se, s-a uitat prin dosarele mele. Mintea sa nu era pregătită pentru cele spuse de mine - aşa încât a ţesut o nouă fantezie. **Şi-a imaginat că pe unul dintre dosarele mele se afla scris numele politicianului în cauză.** Astfel, eu deveneam cel vinovat, iar story-ul său anterior rămânea valabil. Am vrut să-l opresc cu forţa prin portar, dar nu s-a putut. Apoi, în final, nu ştiu exact ce s-a întâmplat, dar sunt aproape sigur că a mai avut o ultimă halucinaţie: un fost pacient de la spitalul meu îl aşteaptă la uşă pentru a-i dezvălui că eu am mai comis asemenea mistificări şi în raport cu alţii. Îi mulţumeşte, grăbit, apoi închide uşa.

Astfel, nu mai are oprelişti. Sinuciderea sa, care de fapt fusese hotărâtă demult, apare ca logică, o parte din vină luând-o cu el în mormânt, iar o parte transferându-mi-o mie. E **abominabil**...".